

2) Den omstændighed, at en indenlandsk arbejdsgiver ved indgåelse af en kollektiv firmaoverenskomst kan betale en lavere løn end den mindsteløn, som er fastsat i en kollektiv overenskomst, der er erklæret for almindeligt gældende, mens en arbejdsgiver med hjemsted i en anden medlemsstat ikke har mulighed herfor, udgør en uberettiget begrænsning af retten til fri udveksling af tjenesteydelser.

(¹) EFT C 204 af 17.7.1999.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 29. november 2001

i sag C-202/99, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik (¹)

(»Traktatbrud — direktiv 78/687/EØF — opretholdelse af en anden uddannelsesordning for adgang til virksomheden som tandlæge — opretholdelse af muligheden for læger, der er omhandlet i artikel 19 i direktiv 78/686/EØF, for både at være optaget i læge- og i tandlægeregisteret«)

(2002/C 84/06)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-202/99, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: E. Traversa og B. Mongin) mod Den Italienske Republik (befuldmægtiget: U. Leanza, bistået af P.G. Ferri), angående en påstand om, at det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser efter Rådets direktiv 78/687/EØF af 25. juli 1978 om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om virksomhed som tandlæge (EFT L 233, s. 10), idet den har opretholdt en anden uddannelsesordning for adgang til virksomheden som tandlæge, der ikke er i overensstemmelse med direktiv 78/687/EØF, og ved at give læger, der udøver virksomhed som tandlæger, mulighed for både at være optaget i læge- og i tandlægeregisteret, har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne D.A.O. Edward (refererende dommer), A. La Pergola, L. Sevón og C.W.A. Timmermans; generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett, den 29. november 2001 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 78/687/EØF af 25. juli 1978 om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om virksomhed som tandlæge, idet den har fastsat bestemmelser om en anden uddannelsesordning for adgangen til virksomheden som tandlæge, der ikke er i overensstemmelse med direktivet.

2) I øvrigt frifindes Den Italienske Republik.

3) Den Italienske Republik og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber bærer hver sine omkostninger.

(¹) EFT C 226 af 7.8.1999.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 29. november 2001

i sag C-221/99, Giuseppe Conte mod Stefania Rossi (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Giudice di pace di Genova) (¹)

(»Arkitekthonorarer — summarisk procedure ved udstedelse af betalingspålæg — udtalelse fra en faglig organisation — EF-traktatens artikel 5 og 85 (nu artikel 10 EF og 81 EF)«)

(2002/C 84/07)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-221/99, angående en anmodning, som Giudice di pace di Genova (Italien) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Giuseppe Conte mod Stefania Rossi, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 5 og 85 (nu artikel 10 EF og 81 EF), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af formanden for Fjerde Afdeling, S. von Bahr, som fungerende formand for Femte Afdeling, og dommerne D.A.O. Edward, A. La Pergola, M. Wathelet (refererende dommer) og C.W.A. Timmermans; generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 29. november 2001 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) EF-traktatens artikel 5 og 85 (nu artikel 10 EF og 81 EF) er ikke til hinder for nationale regler, der — inden for rammerne af en summarisk procedure vedrørende udstedelse af betalingspålæg for så vidt angår krav på betaling af honorar, der er fremsat af en arkitekt, som er medlem af en faglig organisation — pålægger den ret, der behandler sagen, at henholde sig til en udtalelse, som denne organisation har afgivet vedrørende betalingen af disse honorarer, for så vidt som denne udtalelse mister sin bindende virkning, når debitor indleder en kontradiktorisk retssag.
- 2) Traktatens artikel 5 og 85 er ikke til hinder for en national lovgivning, der bestemmer, at udøvere af et liberalt erhverv frit kan fastsætte honoraret for visse af de tjenesteydelser, som de præsterer.

(¹) EFT C 246 af 28.8.1999.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 8. januar 2002

i sag C-248/99 P, Den Franske Republik mod Monsanto Company (¹)

(»Appel — forordning (EØF) nr. 2377/90 — ansøgning om opførelse af rekombineret bovin somatotropin (BST) på listen over stoffer, for hvilke der ikke gælder maksimalgrænseværdier for restkoncentrationer — forbud mod markedsføring af dette stof — afslag på ansøgning om opførelse«)

(2002/C 84/08)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-248/99 P, Den Franske Republik (befuldmægtigede: først R. Abraham og J.-F. Dobelle og K. Rispal-Bellanger samt C. Vasak, derefter G. de Bergues), angående appel af dom afsagt den 22. april 1999 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sagen Monsanto mod Kommissionen (sag T-112/97, Sml. II, s. 1277), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom — de andre parter i appelsagen: Monsanto Company, Delaware (USA) (advokater: M. C. Stanbrook, QC, og barrister D. Holland), og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: J.-L. Dewost, R. Wainwright og T. Christoforou), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne A. La Pergola, L. Sévon (refererende dommer), M. Wathelet og C.W.A. Timmermanns; generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett, den 8. januar 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Den af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans afsagte dom af 22. april 1999 i sagen Monsanto mod Kommissionen (sag T-112/97) ophæves.
- 2) I den sag, der er anlagt med påstand om annullation af Kommissionens beslutning C(97) 148 endelig udg. af 14. januar 1997 om en stillingtagen i henhold til EF-traktatens artikel 175 vedrørende optagelse af bovin somatotropin i bilag II til forordning nr. 2377/90, frifindes Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.
- 3) Monsanto Company betaler sine egne omkostninger og Kommissionen for De Europæiske Fællesskabers omkostninger såvel for Retten som for Domstolen.
- 4) Den Franske Republik bærer sine egne omkostninger såvel for Retten som for Domstolen.

(¹) EFT C 265 af 18.9.1999.

DOMSTOLENS DOM

af 5. februar 2002

i sag C-255/99, Anna Humer (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Oberster Gerichtshof) (¹)

(»Forordning (EØF) nr. 1408/71 — begrebet familiedyelse — forskudsvis udbetaling af børnebidrag — krav om, at det mindreårige barn skal være bosat på medlemsstatens område — eksport af ydelser til udlandet«)

(2002/C 84/09)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-255/99, angående en anmodning, som Oberster Gerichtshof (Østrig) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag vedrørende den mindreårige Anna Humer at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 3, artikel 4, stk. 1, litra h), artikel 73 og 74 i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996 (EFT 1997 L 28, s. 1), samt af artikel 3, stk. 1, og artikel 7, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 1612/68 af 15. oktober 1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet (EFT 1968 II, s. 467), har Domstolen, sammensat af formanden for Første og Femte Afdeling, P. Jann, som fungerende præsident, afdelingsformændene F. Macken og N. Colneric samt dommerne C. Gulmann, D.A.O. Edward (refererende dommer), A. La Pergola, M. Wathelet, R. Schintgen og V. Skouris; generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 5. februar 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således: